

Vasarely-díjjal tüntették ki február 16-án Sramó Gábort, a Bóbita Bábszínház igazgatóját, aki immár 25 éve vezeti az intézményt. A díj apropóján a bábos kezdetekről, kedvencekről, az elért eredményekről és a következő néhány év terveiről beszélgettünk.

(

Fotó: Bóbita Bábszínház)

- A díj átvételekor a köszönőbeszédében úgy fogalmaztál, hogy ez a társulat díja, azoké, akik a bábszínházban dolgoznak bábszínészként, rendezőként, műhelyesként, műszakosként, a titkárságon, mert a színház társas játék.

- Komolyan gondolom, hogy vannak olyan művészeti területek, mint például a színház, ahol lehet valaki nagyon tehetséges, létrehozhat valamit, ezért természetesen nagyon fontos az egyéni képesség, tehetség, munkavégzés, de ami létrejön, az mindig több embernek az eredménye. A színházban nem létezik olyan előadás, amire azt lehetne mondani, hogy csak egy embert dicsér. Persze, szoktuk mondani, hogy milyen nagyszerű rendező, vagy milyen remek alakítás, amik mind hozzájárulnak az egészhez.

Úgyhogy úgy gondolom, hogy nagyon sok ember munkája van ebben a díjban, ebben az eredményben.

- 1984-ben kerültél be a bábos szakmába. Mi az, ami bevonzott oda?

- A véletlen. A színház érdekelt, színházcsinálással szerettem volna foglalkozni, de a báb nem kifejezetten. Bennem is éltek negatív sztereotípiák ezzel a területtel kapcsolatban, végül azonban Hang Gábor barátom invitálására jelentkeztem az akkor induló bábstúdióba. Felvettek a stúdióba és a bábszínházba is, és elkezdtem játszani. Szinte pontosan emlékszem arra a pillanatra – egy-két héttel az indulásom után, amikor még be sem kerültem az első előadásba, a *Hamupipőkébe* – hogy ez egy hihetetlenül izgalmas művészeti ág, műfaj, amiben sokkal összetettebb, mint ahogy gondoltam, vagy ami a drámai élőszínházban megtalálható.

- Ugorjunk előre tíz évet, 1994-ig. Az igazgatói poszt szintén véletlenül jött, vagy tudatosan készültél rá?

- Bizonyos tudatosság volt bennem. Egyrészt idejekorán eldöntöttem, hogy nem színészként akarok benne maradni a szakmában, hanem rendezéssel szeretnék foglalkozni, amire kaptam is lehetőséget. Az igazi nagy lökést Kovács Géza, a Ciróka igazgatójának a hívása volt, akivel Prágában együtt tanultunk az egyetemen. Megkérdezte, hogy lenne kedvem az önálló, akkor születő Ciróka Bábszínházban a helyetteseként dolgozni, ügyvezető igazgatóként. Nagyon érdekes kihívásnak gondoltam, és gyönyörű három év volt. Különösen azért is, mert egy színház születésénél jelen lenni különleges dolog, ami nem minden évben történik meg az emberrel.

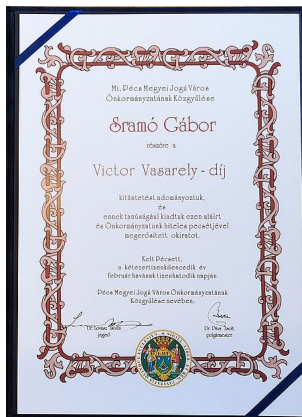
- A Bóbitába hogyan kerültél vissza?

- Ez a három év alkalmas volt rá, hogy átlássam, hogyan is működik egy színház, milyen problémák vannak. Rájöttem, hogy kis színházban mindennel kell foglalkozni, hiába vannak meg a szakterületek. De úgy éreztem, hogy az Alföld nekem nagyon sík. Pécsiként folyamatosan figyeltem a Bóbita működését. Amikor Balikó Tamás kiírta a Bóbita bábtagozat-vezetői-igazgatói pályázatot, azt gondoltam, megpróbálom. A

döntésemben az is szerepet játszott, hogy abban az időben még nagyon kevés ember foglalkozott hivatásszerűen a bábbal: kevés volt a szakember, a rendező, nem volt meg az a háttér – ami most már szerencsére nem így van, lévén mostanra több generáció is megjelent a bábos szakmában, akik akár a bábszínház vezetésére is alkalmasak, sőt, vannak ilyen jellegű gondolataik. A Bóbitánál volt egy úr, még Kós Lajos, Lulubá nyugdíjba vonulásakor is nagy kérdés volt, hogy ki vegye át. Nagyon kevés ember jöhetett szóba. Így a Cirókában szerzett tapasztalatok és a pécsi kötődés miatt én is beadtam a pályázatot és négy közül engem választott Balikó Tamás.

☐ - Hányadszor bíztak meg az igazgatói poszt betöltésével? Hány évente kell pályázni?

- Nagyon változó. Voltak három és öt éves időszakok, sőt, olyan is volt, amikor egy évre kaptam megbízást. 2004-ben történt egy nagy változás: önállósodtunk, megszűnt a tagozati forma, ez nagyon komoly eredménynek számított. Onnantól kezdve önkormányzati döntés és pályáztatás eredményeként kaptam meg újra és újra a megbízást. A legutóbbi fordulópon az volt, hogy a Zsolnay Örökségkezelő (ZSÖK) lett a Bóbita tulajdonosa. Legutóbb 2017 őszén, másfél éve kaptam újabb öt éves kinevezést.

☐ - Ha ki kellene emelned ebből a huszonöt évből egy-két momentumot, melyek lennének azok?

- Az egyik legizgalmasabb, hogy rögtön az elején milyen sok előadást hoztunk létre, mennyi mindent beindítottunk és talán az egyik legnagyobb sikeremet is az induláskor

értem el: az *O’Kane és a holttest* című, felnőtteknek szóló, zenés darabunkat az Áfiumban adtuk elő, kocsmaszínházként. Az ír felnőtt tündérmesékből írott, Hang Gábor

**,
Ujvári Janka
és
Pályi János
, valamint a
Folk Tone Drum**

közreműködésével előadott darabot a mai napig nagy durranásként emlegetik. A következő ilyen esemény a Zsolnay Negyedbe költözés 2011-ben. Az új épület, az itt kialakuló új csapat olyan inspirációkkal bírt és bír számomra és a kollégák számára is, ami megmutatkozik a bábszínház művészi-szakmai munkájában is. Az elmúlt 6-7 év a Bóbita nagyon szép periódusa, ami egy új korszakot is elindított. Ha valamit elérünk, abban mindig benne van, hogy hogyan lehet ezt megtartani, sőt továbblépni. Ez a színházcsinálás egyik szépsége, hogy vannak változások, a társulattól is időnként kilépnek emberek, de belépnek új tagok, aminek megvannak a félelmei és az örömei is.

- Kérlek, sorolj fel az elmúlt huszonöt évből személyes kedvenceket - akár általad rendezett, akár egyéb, a repertoáron szerepelt előadást - amik nagyon megmaradtak benned!

- Nagyon elfogult vagyok. Szeretem a saját darabjaimat, de a bábszínházban bemutatott többi előadást is. Nehéz kiragadni egyet-egyet. Annak örülök, hogy nagyon sok alkotó megfordult itt, sok ember kapott lehetőséget, sokszor fiatalok, pályakezdők. Ezt nagyon fontosnak tartom. Például Schneider Jankó pályafutására nagyon büszke vagyok. A Bóbitában kezdett stúdiósként, én voltam az első, aki felfigyelt rá, és a mai napig atyai figyelemmel szemlélem. Volt nálunk szerződött tag és most is vissza fog térni rendezőként. Jankó személye szorosan kapcsolódik a Bóbitához, legyen bárhol, akár a világ túloldalán.

□ - Milyen terveid vannak, amiket szeretnél megvalósítani a következő években?

- Egy-két évre próbálok előre gondolkodni, ami szerintem fontos is. Egyrészt nem terv, hanem tény, hogy ismét lesz változás a csapaton belül. Továbbá az elmúlt években kialakult egy állandó alkotócsapat. Ráadásul a már említett Schneider Jankón kívül Markó Róbert illetve

Halasi Dániel

mellé például jövőre jön hozzánk rendezni egy tavaly-tavalyelőtt végzett bábrendező fiatalember,

Varsányi Péter

. Izgalmas, hogy a jövő évadunk a darabok tekintetében „nőies” évadnak tűnik.

Bemutatjuk

A lilahajú tündért

, valamint

A hollókirályt

, aminek az az érdekessége, hogy nem a hollókirály, hanem a hollókirály felesége a főszereplő. Ezen kívül folyamatosan megújul a csecsemőszínház is,

Kocsis Rozi

, a győri Vaskakas Bábszínház igazgatója fog nálunk rendezni. De már gondolkodunk, hogy két év múlva a Pannon Filharmonikusokkal közösen Hány Jánost vinnénk színre.

□ - A drámapedagógiai foglalkozások, színházi nevelési előadások hozzátartoznak a Bóbitához, gazdagítják a repertoárt. Számíthatunk még hasonló előadások?

- Mindenképpen! Az elmúlt évek nagy nyeresége az Apolló Kulturális Egyesület és a Bóbita közötti nagyon jó együttműködés, ami számtalan területen forr már össze. Felsorolni sem tudnám, hogy mennyi mindent csináltunk közösen. Ők ebben rendkívül jók, országos szinten is. A drámapedagógiai foglalkozások, amelyek megszólítják az ifjúságot, a bábszínházak egyik gyenge pontja. Ebben kapunk tőlük óriási segítséget, ezt a kapcsolatot is mindenképpen folytatni kívánjuk.

□ - Esetleg tizenhat éven felülieknek szóló, felnőtt előadások is tervben vannak a Bóbitában?

- A felnőtteknek szóló előadás állandóan visszatérő kérdés. Pillanatnyilag a legnagyobb gondunk a finanszírozás. A nagyközönségünket éppen, hogy ki tudjuk szolgálni és nem látom a költségvetésben erre a lehetőséget. Ezenkívül azt is nézni kell, hogy a bábszínházak hiába készítenek felnőtt produkciókat, a felnőttek nem tolonganak tömegével, hogy jegyet vegyenek. Folyamatosan gondolkodunk ennek a megoldási lehetőségein, de bizonytalan a pénzügyi jövő. Lehet, hogy pont a rengeteg vitát kiváltó, a tao-t lecserélő pályáztatási rendszerben lesz olyan lehetőség, amely pont az ilyen dolgokra kínál megoldást.

☐ - **Mit kívánsz magatoknak a díj után?**

- **Nagyon örülnék, ha egyrészt megmaradna a Bóbita Bábszínház működési biztonsága és azt szeretném, ha a társulat még jó pár évig így együtt maradna.**

{jcomments off}